

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΠΡΕΚΟΝ

ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕ

Η ΤΑΝ "Αγγλος σωστός, με τὰ ὄλα του. Εἶχε ὑπόξανθα μαλλιά καὶ γένεια καὶ γαλανὰ μάτια. Ὁταν ἀνασῆκωνε τὸ ἀπάνω χεῖλος του, ἄφηνε νὰ φαίνωνται τρία δόντια μεγάλα σὰν τσαπιά. Φυροῦσε κοντὰ παντελόνι, πλατύτατο πανωφόρι καὶ κουκάκι. Στὶς πλάτες του εἶχε μιά δερμάτινη βερνικωμένη λουρίδα γιὰ τὰ κιάλια καὶ στὰ χέρια του κρατοῦσε πάντα ἕνα μικρὸ ταξιδιωτικὸ σάκκο ἀπὸ κιτρινωπὸ δέρμα καὶ μιά ὀμπρέλλα. Ὅταν ἤθελε νὰ καθάρῃ τὰ δόντια του ἢ τὰ νύχια του, ἔβγαζε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα κοντυλομάχαιρο, τὸ ὁποῖο χρησιμοποιοῦσε συγχρόνως ὡς ὀδοντογλυφίδα, ψαλλίδι, κουτάλι, πηροῦνι καὶ μελανοδοχεῖο! Μολονότι τὸ ἐργαλεῖο αὐτὸ ἦταν ἀρκετὰ βαρὺ καὶ δυσκολομεταχειρίστο, αὐτὸς τὸ ἔθεωροῦσε ἀπαραίτητο γιὰ τὴ χρῆσι του.

Τὸν ἐγνώρισα γιὰ πρώτη φορά στὰ 1865 σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς Μονμάρτρης, ὅπου ἔτυχε νὰ τρῶμε μαζύ. Χωρὶς νὰ με ξέρη μου πρόσφερε πρῶτος σαμπάνι. Δὲν ἤξερε οὔτε μιά λέξι γαλλική. Ἡ σιωπὴ πού τηροῦσα ἀναγκαστικὰ ἀπέναντί του τὸν ἔκαμε νὰ σχηματίσῃ τέτοια λαμπρὴ ἰδέα γιὰ μένα, ὥστε ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα συνδεθήκαμε με μεγάλη φιλία.

Διατηρῶ ἀκόμη μερικὰ παλαιὰ ἀναμνηστικὰ του: ἕνα μαχαίρι, ἕναν κοντυλοφόρο, μιά βουρτσα γιὰ τὰ δόντια καὶ ἕνα χτένι με τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματός του καὶ ἕναν ἀριθμὸ. «B. A. A. 13».

Ὅταν τὸν ρώτησα τί σημαίνει ὁ ἀριθμὸς 13, μου ἀπάντησε ὅτι ἦταν ὁ ἀριθμὸς του στὸ σχολεῖο, τὸν ὁποῖον δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς μαθητικῆς του ζωῆς.

Τὸν ἀντάμωσα ἀλληλοδιαδόχως στὶς Βρυξέλλες, στὴν Κολωνία, στὴ Μασσαλία, ἀκριβῶς ἐνῶ κατέβαινε ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομο. Ὅταν τὸν βρῆκα γιὰ τελευταία φορά στὴ Γενεύη, εἶδα ἐπὶ τέλους ὅτι μιλοῦσε τὴ γλῶσσα μου. Ἐπήγαμε νὰ δειπνήσουμε καὶ ἀπάνω στὸ φαγητὸ τὸν ρώτησα ποιὰ εἶνε ἡ μόνιμη κατοικία του.

— Δὲν μένω πουθενά, μου ἀπάντησε,

— Πῶς! Δὲν ἔχετε πατρίδα, οἰκογένεια;...

— Εἶμαι μόνος μου καὶ δὲν ἔχω ἀποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν σάκκο τοῦ ταξιδιοῦ.

— Θὰ στενοχωριέστε βέβαια...

— "Α, μπᾶ!

— Τί δουλειὰ κάνετε;

— Ταξιδεύω!

— Γιὰ νὰ ξεσκάσετε;

— "Οχι!

— Γιὰ ὑποθέσεις τότε;

— Οὔτε!

— Ἀσκόπως λοιπόν; τοῦ φώναξα ἀνυπόμονα.

— Γιὰ νὰ... παρευρεθῶ σὲ κανένα σιδηροδρομικὸ δυστύχημα! μου ἀπάντησε.

Τὰ λόγια του αὐτὰ μοῦκάναν τορμερὴ ἐντύπωση. Ἐπαθα καὶ ἐγὼ ὅτι εἶχε πάθει κάποτε κάποιος γνωστός μου, ὁ ὁποῖος βρέθηκε τυχαίως μέσα στὴν ὑδροθεραπευτικὴ αἴθουσα κάποιας ναυτικῆς σχολῆς καὶ δέχτηκε στὸ κεφάλι του ξαφνικά μιά πολὺ δυνατὴ ψυχρολουσία.

— Μάλιστα, κύριε, ἐξακολούθησε ὁ συνομιλητῆς μου βλέποντας τὴν κατάπληξι ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό μου. Ταξίδεψα πολλές φορές καὶ στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀμερικὴ. Ποτέ ὅμως δὲν ἔτυχα σ' ἀρκετὲς συγκρούσεις τοῦ σιδηροδρόμου, γιὰτὶ συνέβαινε πάντα νὰ βρίσκωμαι στὴν προηγούμενη ἢ στὴν ἀκόλουθη ἀμαξοστοιχία. Στὸν μεγάλον ἐκτροχιασμὸ τοῦ τουννελ κοντὰ στὸ Λονδίνο εἶχα φτάσει στὸ σταθμὸ δύο λεπτὰ ἀργότερα. Στὸ σιδηροδρομικὸ δυστύχημα τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ βορρᾶ εἶχα κατεβῆ πρὶν ἀπὸ δύο σταθμοὺς, ἄρρωστος καὶ ἔξαντλημένος. Στὴν περσικὴ σύγκρουσι τοῦ Ντομαρτέν βρισκόμουν σ' ἕνα βαγόνι πού δὲν ἔπαθε τίποτε...

Ἄκουγα προσεχτικὰ τὴν διήγησί του καὶ τὸν παρατη-

ροῦσα με τρόπο. Ἐκεῖνος ἔβγαλε τὸ ρολόγι του καὶ βλέποντας τὴν ὥρα σηκώθηκε βιαστικὰ, πήρε στὰ χέρια του τὸν σάκκο καὶ μου εἶπε:

— Καλὴν ἀντάμωσι φίλε μου. Ἄναχωρῶ με τὸ ἔξπρες σ' ἐννιά λεπτὰ καὶ δὲν θέλω ν' ἀργήσω. Τὸ δρομολόγιο ἄλλαξε ἀπὸ σήμερα. Πιστεύω νᾶμαι πιὸ τυχερὸς ἀπ' τὶς ἄλλες φορές.

Ἄκόμα ἀνατριχιάζω ὅταν θυμοῦμαι τὸ χαμόγελό του καὶ τὸν εὐθυμὸ τόνο τῆς φωνῆς του καθὼς ἐπρόφερε τὶς τελευταῖες λέξεις... Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα δὲν τὸν ξαναεἶδα πειᾶ.

Τὸν περασμένο μῆνα βρισκόμουν στὶς Βρυξέλλες καὶ μπῆκα σ' ἕνα ὀπλοπωλεῖο γιὰ νὰ ἀγοράσω ἕνα πιστόλι. Ὁ καταστηματάρχης μου παρουσίασε ἕνα μικρὸ πιστόλι ἀγγλικῆς κατασκευῆς καὶ μου εἶπε:

— Αὐτὸ τὸ πιστόλι ἀνακαλύφθηκε ἀπὸ κάποιον ἀστυνομικὸ στὸ δάσος Κάμπρ, στὰ πόδια ἐνὸς ἀγνώστου πού εἶχε τινάξει μ' αὐτὸ τὰ μυαλά του. Μοῦ τὸ ἔδωσε ὁ ἴδιος ὁ ἀστυνομικὸς πού ἐξακρίβωσε τὴν αὐτοκτονία.

Πῆρα στὰ χέρια μου τὸ φονικὸ ὄπλο καὶ καθὼς τὸ γύριζα ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ εἶδα ὅτι ἡ κάνη του ἦταν ἀκόμα μαυρισμένη ἀπὸ τὴν ἐκपुरσοκρότησι. Ἐνῶ τὸ ἐξέταζα, παρατήρησα ἕξαφνα ἀπάνω σὲ μιά μικρὴ χάλκινη πλάκα σκαλισμένα τὰ ἀκόλουθα ἀρχικὰ: «B. A. A. 13».

— Ἐμαθαν τ' ὄνομα τοῦ αὐτόχειρος; ρώτησα τὸν ὀπλοπώλη.

— "Οχι, δὲν πιστεύω, μου ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Ποῦ θὰ μπορούσα νὰ πληροφορηθῶ σχετικὰ με τὴν αὐτοκτονία αὐτή;

— Μὰ στὶς ἐφημερίδες ἐκείνης τῆς ἡμέρας, νομίζω.

Ἀγόρασα χωρὶς παζάρια τὸ πιστόλι καὶ διευθύνθηκα στὰ γραφεῖα τοῦ «Βελγικοῦ Κήρυκος», ὅπου ζήτησα τὸν τόμο τῆς ἐφημερίδος καὶ ἀρχισα νὰ τὸν φυλομετρῶ.

Ὅταν ἔφτασα στὴν ὠρισμένη χρονολογία, ἀνοῖξα στὴν τελευταία σελίδα καὶ διάβασα σὲ μιά ἄκρη: «Τὸ σιδηροδρομικὸ δυστύχημα πού συνέβη προχθὲς καὶ περὶ τοῦ ὁποῖου ἀναφέρεται σὲ προχθεςινὸ μας φύλλο, δὲν εἶνε τόσο σοβαρὸ, ὅσο παρεστάθη στὴν ἀρχή. Ὁ ἀριθμὸς τῶν νεκρῶν καὶ τῶν τραυματιῶν εἶχε ἐξογκωθῆ κατά πολὺ. Ἀκριβεῖς λεπτομέρειες περὶ τῆς συγκρούσεως θὰ δώσουμε στὸ αὐριανὸ φύλλο».

Στὴν ἴδια στήλη, λίγο πιὸ κάτω, διάβασα τὰ ἑξῆς:

«Ὁ χωροφύλαξ X., ἐνῶ περιπολοῦσε χθὲς στὸ δάσος Κάμπρ, ἀνεκάλυψε

τὸ πτώμα ἐνὸς ἀγνώστου με τὴ ράχι στηριγμένη σ' ἕνα ἰδέντρο, τὰ σκέλη ἀνοιχτά, τὰ χέρια κρεμασμένα καὶ τὸ κεφάλι γυρτὸ πρὸς τὰ πίσω. Κοντὰ στὰ πόδια του βρέθηκε ἕνα πιστόλι τῆς τσέπης, με τὸ ὁποῖο ὁ ἀγνώστος Ἄγγλος, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εἶχε βλήθη. Στὰ ρουχὰ του δὲν ὑπῆρχε κανένα ἔγγραφο πρὸς πιστοποίηση τῆς ταυτότητός του».

Κατάλαβα ἀμέσως τί εἶχε συμβῆ. Ὁ ἐκκεντρικὸς φίλος μου εἶχε χάσει τὸ τραῖνο πού συνεκρούσθη με κάποιον ἄλλο, ὅπως διάβασα στὴν προηγούμενη εἶδησι. Αὐτὸ τὸν ἔκαμε ἔξω φρενῶν. Εἶχε χάσει μιά ἀκόμα σιδηροδρομικὴ σύγκρουσι. Καὶ αὐτοκτόνησε ἀπ' τὸ κακό του.

Τί σοῦ εἶνε ἀλήθεια αὐτοὶ οἱ Ἄγγλοι!...

ΠΕΤΡΟΣ ΜΠΡΕΚΟΝ

Μόνον τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰ τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιὰς φωτογραφίες, εἰκόνες, ἔγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορία: Γραφεῖα «Μπουκέτον», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κήπος Κλαυθμῶνος, 3—9 μ. μ. καθ' ἐκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.

